

paa dette ene Sted, men det er jo muligt, han kan pege paa andre — det tør jeg ikke benægte. Hvis de er lige saa vel begrundede som dette, og hvis de, hvad jeg ikke nærer Tvivl om, er Resultatet af en lige saa nøje Overvejelse, som Tilfældet er her, saa maa det ærede Medlem med samt det ærede Medlem Hr. Pürschel fjerne den Fe, som de selv har bragt ind i Sagen, og i dens Sted sætte den kølige Overvejelse, hvis Resultat her foreligger. Thi Sagen er jo den, at vi har fritaget alle Arbejdsgivere for at yde Bidrag til Fonden for ulykkesforsikrede Hølaarsarbejdere, naar disse virkede indenfor Fagomraader, hvor der ikke var eller ikke kunde oprettes Arbejdsløsheds-kasser, med andre Ord, indenfor faglige Omraader, fra hvilke der ikke kunde gives noget Bidrag til den Arbejdsløshed, som man ved Hjælp af den her foreliggende Lovgivning søger at mindske de økonomiske Følger af, og den naturlige Konsekvens deraf var, at man fritog, hvor Talen er om Arbejdere, der er fæstet pr. Halvaar, fordi disse Arbejdere, som ogsaa faar Kost og Logi, overhovedet ikke giver noget Bidrag til Arbejdsløsheden blandt Landarbejderne, i hvert Tilfælde ikke noget Bidrag af nogen som helst Betydning, hvorfors de paagældende Arbejdsgivere bør være fritaget for at betale for dem.

Jeg har nu ved de Udtalelser, jeg har fremsat, været inde paa det væsentlige af, hvad ærede Ordførere under deres Foredrag i Gaar har fremført af Anker over eller Tilslutning til det Lovforslag, som her foreligger. Jeg vilde, hvis Tiden slog til dertil, gerne til de Bemærkninger, jeg her har fremsat, have knyttet nogle Udtalelser, hvorved jeg vilde søge at retlede ærede Ordførere med Hensyn til deres Opfattelse af forskellige af de Forhold, som her er af Betydning, først og fremmest hele Talen om Købeevnens Begrænsning og Formindskelse ved den Lovgivning, der her er Tale om, og de andre sociale Love, som knytter sig hertil. Alt dette hviler efter min Mening paa en fuldkommen, en absolut Misforstaaelse, paa en Opfattelse af et Samfunds Købeevne som et eksakt Tal, som der kan trækkes fra eller lægges til, efter som man overflytter fra den ene Samfundsklasse til den anden. Dette er jo en fuldkommen urimelig og urigtig Opfattelse.

Jeg kunde ogsaa have ønsket at knytte nogle Bemærkninger til de Paastande, som det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen har fremsat angaaende de Foranstaltninger, som i øvrigt maa træffes til Bekæmpelse af Krisen. Det ærede Medlem har jo nemlig hævdet, at Lønforanstaltninger alene paa ingen

Maade er tilstrækkeligt. Deri har det ærede Medlem fuldkommen Ret, og jeg mener heller ikke — det har jeg allerede udtalt ved en tidligere Lejlighed her i Tinget —, at man kan fæstne sig ved de absolutte Løntal; man maa søge at skaffe sig Klarhed over de relative, det vil sige Lønbeløbenes Forhold til Arbejdsintensiteten, og selv om jeg maa erkende, at et virkeligt Materiale til Bedømmelse af dette Spørgsmaal besidder man ikke, i hvert Tilfælde ikke i fuld Udstrækning, er der ikke nogen som helst Tvivl om, at Løntallene, de absolutte, som vi nu aflæser i Statistikken, og de, der var gældende i 1914, staar i et saadant Misforhold til hinanden, at dette ikke kan begrundes ved en Forøgelse i Arbejdsintensiteten indenfor vort Samfund. Det tør neppe antages, at denne Intensitet er vokset i væsentligt stærkere Tempo her i Landet end i de konkurrerende Lande siden 1914. At den er vokset, er utvivlsomt, og at Arbejdslønnen som Følge deraf ogsaa bør ligge højere, end hvis man lægger 1914 til Grund og forøger i Forhold til Pristallet, derom er der ingen Tvivl. Men naar man sammenligner de Løntal, der gælder her i Landet, med Løntallene i de konkurrerende Lande og regner med entilsvarende Vækst i Arbejdsintensiteten siden 1914 i disse Lande, faar vi alligevel et ganske klart og tydeligt Billede af, hvor i hvert Tilfælde een af Siderne ved Tidens Vanskeligheder maa søges. Hermed er ingenlunde, som ogsaa Statsministeren sagde forleden Dag, peget paa Lønmomentet som det, der alene er ulykkebringende. Der er adskillige andre Forhold, som her er bestemmende, adskilligt Efterladenskab fra Krigstiden og Efterkrigstiden og den Udvikling, den har været præget af. Adskilligt af dette Efterladenskab findes i andre Grene af Produktionen og bør fjernes, hvis vi skal blive konkurrencedygtige. I saa Henseende maa man fra Parternes Side bestræbe sig for at naa til en Ordning, som svarer til den nye Tid. Det, Statsmagten har at gøre, er at bidrage til, at den ikke ved Lovgivningsforanstaltninger lægger sig hindrende i Vejen for, at det, der nu er kroget, kan blive ret, for at det, der er hjemmehørende i svunden Tid og ikke længere begrundet, kan fjernes, og det nye, som skal sættes i Stedet, opstaa. Det er dertil, man søger at bidrage ved denne Lovgivning, direkte ved den Virkning, som den vil have til Lettelse af Stats- og kommunale Finanser og til Lettelse af Arbejdsgiverkontingenter, og indirekte derved, at Staten ved Foranstaltninger som dem, der her er stillet Forslag om, ikke, i